

▷ Gisteravond laat stond Brendan Croker nog ergens in de binnenlanden van de 'democratische republiek Limbabwe' voor een bende dronken enthousiastelingen op te treden. Zo goed en zo kwaad als dat gaat met een houten kop en een krakende stem, vermaakt hij nu het handjevol fans dat de gelegenheid heeft gevonden om zich deze doordeweekse middag naar de beste platenzaak van de Domstad te begeven. Het betreft hier trouwens een wederdienst, want de winkel verkocht zijn album *Boat Trips In The Bay* namelijk al als warme broodjes maanden voordat hij zich najaar 1987 als voorprogramma van John Hiatt een bescheiden reputatie wist te verwerven.

Croker bevindt zich deze zonnige nazomerdag middenin een korte tournee door de Lage Landen ter promotie van zijn recent verschenen werkstuk *The Great Indoors*. Een afgewogen selectie liedjes van eigen hand, perfect opgenomen, functioneel uitgevoerd en prachtig gezongen, maar wel geheel andere koek dan de inventieve adaptaties van veelal traditionele nummers, waarmee hij zich manifesteerde als een Britse kruising van Ry Cooder en Taj Mahal. Menige fan van het eerste uur betreurt deze artistieke ontwikkeling, hetgeen de doorgaans van begrip overlopende laatbloeiër doet verzuchten: 'Niemand mag toch van mij verlangen dat ik tot in lengte van dagen dezelfde muziek blijf maken? Dan kan ik net zo goed meteen met pensioen gaan.'

LEEDS

Brendan Croker werd een kleine veertig jaar geleden geboren uit Ierse ouders, die tot de katholieke arbeidersklasse behoren. Als 'eerste in de geschiedenis van onze familie' mocht hij doorleren en nog wel op de kunstacademie, waar hij het slechts met de grootste moeite wist vol te houden vanwege 'de walgelijke kruideniersmentaliteit' van zijn medestudenten. Na het diploma te hebben behaald, 'dit voornamelijk om mijn moeder een plezier te doen', was hij werkzaam als vulnismen en treinconductor, totdat hij bij een theater in Leeds als decorontwerper aan de slag kon. Tussen de bedrijven door speelde hij geregeld in plaatselijke kroegen en zo raakte hij bevriend met The Duolian String Pickers, zijnde Steve Phillips en de destijds al even onbekende Mark Knopfler.

Zelfs toen Dire Straits in de loop van de jaren tachtig de status van supergroep had bereikt, bleef de voorman contact houden met het voormalige thuisfront. Kort na afloop van de afmattende *Brothers In Arms*-wereldtournee bijvoorbeeld trad hij samen met het tweetal op in een buurtkroeg, waarbij de multi-miljonair een gage van wel geteld 22 pond opstreek. Een jaar of wat later bood hij Phillips spontaan aan diens volgende plaat te produceren, maar eenmaal in de studio bleek al snel dat er, mede gezien de assistentie van Croker en Dire Straits-toetsenist Guy Fletcher, eigenlijk sprake was van een gezamenlijk project. The Notting Hillbillies, zoals het kwartet zichzelf doopte, beleefden dermate veel genoegen aan de opnamen dat Knopfler op een gegeven moment opperde

'Er zit wel degelijk ook een romantische kant aan harteleed'

om het verschijnen van *Missing... Presumed Having A Good Time* te koppelen aan een reeks concerten.

'Het album van de Hillbillies haalde tot onze stomme verbazing een verkoop van ruim een miljoen exemplaren,' vertelt Croker. 'Dank zij dat succes steeg ik bij mijn eigen platenmaatschappij behoorlijk in aanzien. Plotseling stelden ze een vrij royaal budget ter beschikking zonder daarbij enige vorm van artistieke inspraak te eisen. Voor het eerst werd er écht in mij geloofd.' Overigens waren de noodzakelijke voorbereidingen inmiddels reeds getroffen, want in Nashville tijdens een avondje uit met Knopfler had hij kennism gemaakt met Barry Beckett, de toetsenist van de legendarische Muscle Shoals Rhythm Section, die tegenwoordig vooral faam geniet als producer van grootheden als Bob Dylan, Bob Seger en, niet te vergeten, Dire Straits. 'Iedereen denkt natuurlijk dat Mark als tussenpersoon heeft gefungeerd, maar hij heeft me niet eens persoonlijk aan hem hoeven voorstellen, al zal hij later ongetwijfeld een goed woordje voor mij hebben gedaan,' aldus Croker. 'Toen Barry de club binnen kwam lopen waar wij die avond toeval- lig ook zaten, ben ik uit eigener beweging op hem afgestapt. De brutalen hebben immers de halve wereld.'

NASHVILLE

'Hij heeft er warempel voor gezorgd dat het album klinkt zoals ik het in mijn hoofd hoorde,' zegt Brendan Croker over Barry Beckett, wiens werkwijze hij 'op de goede manier ouderwets' noemt. Na beluistering van de demo's van *The Great Indoors* werd er eerst in onderling overleg een geschikt stel instrumentisten bij elkaar gezocht, vervolgens studeerde die gelegenheidsgroep het repertoire in en ten slotte namen collectief drie nummers per dag op. 'Het is een uitermate economische en inspirerende methode om

een plaat te maken, waarbij je haast automatisch verzekerd bent van een onge Kunsteld eindproduct,' ontdekte Croker, die als gevolg van zijn activiteiten met The Notting Hillbillies zijn vaste begeleiders The 5 O'Clock Shadows één voor één elders emplooi had zien zoeken. 'Die sessiemuzikanten in Nashville stellen zich principieel dienstbaar op, maar vraag je hen creatief mee te denken, dan blijken ze alles behalve de routineuze kinkels waarvoor men ze gewoonlijk verslijt.'

Gedurende zijn vijf weken durende verblijf in Amerika ontmoette Croker in zijn vrije tijd de nodige collega's met wie hij veelal prompt aan het componeren sloeg. Behalve over het vak van liedjes schrijven leerde hij tijdens die bezoeken ook het een en ander over de volksaard in het zuiden van de Verenigde Staten. Zo logeerde hij enkele dagen bij John Anderson, 'niet die gozer van Yes maar de country-zanger', die ergens in het achterland van Tennessee woont. 'Ik had het gevoel alsof ik een andere wereld terecht was gekomen. Er zaten rode vrouwen in de bomen en je zag er herten de straat oversteken,' vertelt hij. 'Als gevangenis doet daar een stalen kooi dienst, waarin ze gasten met een kwade dronk hun roes laten uitslapen. De mensen praten er ruwer dan ik gewend ben en ze nemen geen blad voor de mond, terwijl ze bovendien over van alles en nog wat ongevraagd hun mening geven. Aanvankelijk vond ik het een tamelijk onbeschoft volkje, totdat ik me in een helder moment bewust werd van mijn hoe dan ook keurige Engelse opvoeding.'

Xenofobie kan Croker met zijn belangstelling voor vreemde culturen bezwaarlijk worden toegedicht, getuige niet minder het openingsnummer van *The Great Indoors*, waarvan het veelzeggende refrein luidt: *I don't have a country or a flag to hold on to. That's something 'round your neck just like a stone. I never saw the mix up between heart and between home. I never felt for very long that I might be alone.* Naast deze beginselverklaring van de gepatenteerde wereldburger uit Leeds bevat zijn vierde album opvallend veel hartverscheurende ballades, waarin stevast sprake is van een letterlijke dan wel figuurlijke afstand tussen twee geliefden. 'Ja, grappig, nietwaar?' reageert Croker, wiens levensgezellin tussen haakjes de kalligrafie voor het inlegboekje verzorgde. 'Maar alle gekheid op een stokje, er zit wel degelijk ook een romantische kant aan harteleed.'

The Great Indoors is bovenal een plaat van een bezielde vocalist met een groot melodisch vermogen, die geen moment vervalt in sentimentaliteit of zelfmedelijden. 'Ik werd ditmaal als het ware uitgedaagd om mezelf te bewijzen, in de zin dat ik al die fantastische muzikanten moest zien te verslaan,' legt Croker uit. 'Barry noemde me als zanger liever lui dan moe, omdat ik consequent weiger het ritme te volgen. Ik hou er nu eenmaal van om tegen de klassieke discipline in noten lekker uit te rekken en daartoe lenen droevige ballades zich het best, want die geven je een zee van ruimte. Nee, het doet absoluut geen pijn om smartelijke liedjes te zingen.'